

jövőkép nélküli, de az is igaz, hogy ez a kép nem teljes és nem végleges. Módszertanilag azonban az emlékezet „másik oldalát” is elemzés tárgyává kell tenni, mivel az oly sokat bíralt „többségi” társadalom felfogása, kisebbség(ek) iránti viszonyulása sem kizárólag negatív diszkriminatív alapú és kirekesztő. Ilyen kép alkotása is hordozhat veszélyeket: a helyi viszonyokat nem ismerő olvasók előtt megjelennek az állandó veszély és fenyegetettség állapotát sugalló közegben élni kénytelen roma közösség tagjai, akik szinte valamennyi vélt vagy valós sérelmei kizárólagos „áldozat” szerepét keltik. De fordítva is feltehető a szerzők kérdése: Lehetséges-e másik emlékezet? Amennyiben igen, azokat az érintettektől összegyűjtve, szakmailag tárgyilagos módon feldolgozva készíthetünk lokális, regionális, majd országos helyzetfeltárásokat, majd ezt követően megoldási stratégiákat a valóban nyugati multikulturalizmus egyik fő törekvése, a békés egymás mellett élés, s az emberi jogok kölcsönös tiszteletben tartása jegyében.